

Paljon ääntä ekologiasta

(Vantaan Sanomat 6.4.2003)

”Live-musiikki ei kuluta luonnonvaroja”, sillä ”sadat ihmiset kuulevat saman musiikin yhdellä kertaa”, kertoo manageri (VS 30.3.). Noinkohan?

Paljon energiaa hupenee, kun esiintyjät rautoineen sekä kymmeniätuhansia kiloja kuulihoita rahdataan paikalle maakunnista. Välineestä välittämättä, sillä polkupyöräkyytikin polkee luontoa vaikka energia olisi lusikoitu luonnonvaroista kodin ruokapöydän kautta.

Myös luontoväen bailut venyttävät ekologista selkäreppua ja tallaavat ympäristöä isommalla kengällä.

Radioaallot kulkisivat koteihin kevyesti, pienellä energian kulutuksella. Bändien tuotokset voitaisiin myös polttaa yhä pienemmille kiekkoille, yhä paremmalla teknologialla. Levyissä voidaan käyttää vaikkapa maissista valmistettua biomuovia - jos mielikuva myy. Jospa ”näkökulmat hylkäävä” tuotanto myös kävisi kaupaksi heikosti, jolloin luontoa säästyisi aina vain enemmän?

Massakulttuurilla ”kaupallista kannattavuutta” vastaan? Voiman ja valuraudan yhteisrintama on toki tuttu ajatus historiasta. Kaikki eivät siitä innostu.

Sadat ihmiset eivät kuule musiikkia. Isoon tilaan ja naapurikaupunginisiin heitetään äänienergiaa reilulla kädellä kilowatteja kainostelematta, desibelien ja parhaan huumeen saavuttamiseksi. Tällaisissa kovisteluisa ihminen on ”raivoisan” bändin ja kuulonsa menettäneen mikserin armoilla.

Kotona minulla on oma volyyminappula.

Kun rautateknologiaa singotaan päin biologisia korvia, simpukan värekarvat lakoavat ja kuulo vaurioituu. Elämys jää monelle ainutlaatuiseksi, lääkärien mukaan.

”Kulutuskriittinen musiikki jyrähtää” – tinnitustako tiedossa?

Jussi Tammissola
basisti ja biologi